

זהו כהתא בנה זמני

מס' גיטין לד'

היכל משה ואהל שרה

הגליון מוקדש לע"ג הרה"ח ר' משה בן ר' שמעון דוב זצ"ל
והגהתו החשובה מידת חליה שרה בת ר' אריה ע"ה תגצב.ה.

שאלות ותשובות

בספר הקדוש ליקוטי
מוהר"ן עפ"י ספה"ק
ליקוטי הלכות ועוד
ספרי תלמידי רבינו
הק' וכן לפי דברי צדיק
דורינו מודינו הרב
שליט"א

~ המשך תורה מ"ט - "והוא כחתן יוצא מחופתו וגו'" (תהלים י"ט) ~
(נאמר בשבת ג' ניסן אחר נישואי בתו שרה ז"ל שהיה בר"ח ניסן במעדועדיבקה)

שאלות ותשובות מספה"ק ל'יקוטי הלכות' תפילת המנחה ז' שמוסר על תורה זו עם המון התעוררות והתחזקות לעובדא למעשה

פב. מה ענין מעלת התשובה שמגעת עד כסא הכבוד (לפי מה שרבינו הק' מאריך בתורה מ"ט שעיקר התשובה שמתגברין על המחשבות ובורחים ממחשבות לא מהורות, עיי"ש באריכות)?

מוהרנ"ת כותב בהל' תפילת המנחה ז' אות נ"ב, וזה בחי' מעלת התשובה שמגעת עד כסא הכבוד שהיא אורייתא דעתיקא סתימאה, כי דייקא מחמת שירד למקומות נמוכים ומגשמים וכו' כאלה, והתגבר בכח הצדיק לעלות משם, עיי"ז דיקא נעשין כלים נפלאים לקבל האור הנפלא, מה שאין צדיקים גמורים יכולים לקבל אור כזה מחמת שאין להם כלים כאלו, - כי כל מה שיורדין יותר כשזוכין לעלות משם נתקנין כלים נפלאים יותר לקבל אור חדש נפלא ונורא יותר וכנ"ל - והכל בכח הצדיקים הגדולים שהם בחי' בעלי תשובה ג"כ.

פג. למה הצדיקים הגדולים נקראים בעלי תשובה?

כי הצדיקים הגדולים הנוראים הם בבחי' בעלי תשובה, אע"פ שלא טעמו טעם חטא ח"ו מעולם - כי הם עושים תשובה בכל פעם על השגתם הראשונה, כמו שכתוב בהתורה "קרא את יהושע" (ליקו"מ סי' ו'), וגם ע"פ רוב הם יורדים בכוונה למקומות נמוכים מאד מאד בשביל להעלות הנפשות משם להחזירם בתשובה, שזהו בחי' מה שאמר אדמו"ר ז"ל (חיי מוהר"ן סי' קנ"ד) "ואני ידי מלוכלכות בדם וכו' בשביל לטהר וכו', ובכח אלו הצדיקים יש תקוה לכל מי שיאחזו במ שיעלה מעומק ירידתו לעליה גדולה וכו', כי אלו הצדיקים הגדולים הם עיקר הבעלי תשובה, כי הם הבעלים של התשובה, וכל מי שחס על חייו ורוצה לשוב בתשובה צריך לקבל מהם.

~ שבחו של צדיק ~

(מתוך ספר 'שבחו של צדיק' - ליקוט נפלא מדברי צדיקי הדורות זי"ע ועבי"א בגדולת נוראות רבינו הקדוש הננמ"ח זי"ע ועבי"א שליקט הרה"ח רח"ש ראמנבערג שליט"א מחשובי חסידי ברסלב)

הצה"ק רבי שלמה מקארלין זי"ע ועבי"א

(ליום היארצייט - כ"ב תמוז)

אהל ציון הרה"ק ר' שלמה מקארלין זי"ע

בנו של הרה"ק רבי שלמה מקארלין שהיה חתנו של דוד רבנו - הרה"ק ר' ברוך ממעזיבוז וחמיו של נכד רבנו - ר' נחמן חיה'לעס, חיזק תמיד את חתנו לבל יפול ברוחו מהמחלוקת על ברסלב שהיתה אז בעיצומה. ובדרך מליצה אמר לו: "ומשמע ודומה ומשא" - צריכים לשמוע, לשתוק ולסבול!

פד. רבינו הק' זי"ע ועבי"א כותב (תורה מ"ט אות ה') שע"י שזוכין לתשובה, והעיקר ע"י שמטהרין מחשבתו ובורחין ממחשבות רעות וכו' כמו שרביה"ק מאריך בתורה זו, עיי"ז נתגלה מלכותו יתברך, וזה בחי' השיר שיתערר לעתיד והוא שיר פשוט כפול משלש מרבע (עיי"ש באריכות), מה כותב מוהרנ"ת הק' זי"ע שעל ידו העיקר שיתערר השיר הזה?

גם שיר פשוט כפול וכו' שנעשה ע"י שמקדש מחשבתו עד שעובד השי"ת כראוי ומגלה מלכותו יתברך כנ"ל עיקרו נעשה ע"י השמחה ע"י שמתגבר לשמח את נפשו, לקיים (תהלים ק') "עבדו את ה' בשמחה" שזה עיקר

שלימות הקדושה, כמו שכתב אדמו"ר ז"ל כמה פעמים, וכמבואר בכל ספרי קודש עוצם מעלת קדושת השמחה של מצוה וכו' וזה בחי' שיר פשוט כפול משלש מרובע וכו'.

פד. איך נזכה לשמחה עצמנו?

מוהרנ"ת הק' ממשיך ... כי מובן בדברי אדמו"ר ז"ל שצריכין לשמח נפשו בכל מיני עצות, והעיקר ע"י שלא עשני גוי, וע"י שנתקרב לצדיק אמת והבדילנו מן התועים החולקים עליהם בחנם, וכן ע"י שימצא בעצמו נקודות טובות עדיין כמו שכתוב בהתורה "אזמרה לאלקי בעודי" ע"ש, והשמחה היא בחי' שיר וניגון, בחי' עשרה מיני נגינה, כמו שכתוב (תהלים צ"ב) "עלי עשור ועלי נבל, כי שמחתני ה' בפעליך" כמו שכתוב במקום אחר וזה בחי' שיר כפול וכו'.

פה. מה שייך השיר "פשוט כפול משלש מרבע" לדרגות השמחה שאנו צריכים לשמוח?

וזה בחינת שיר פשוט שמשמח את עצמו על שהוא איש יהודי ולא עשני גוי. ואחר כך יוסיף לשמח את עצמו במה שזכה להתקרב להצדיקי אמת ונעשה בחינת שיר כפול שהוא בחינת י"ה. כי ה' היא בינה, בחינת התבוננות בגדולתו יתברך שזה עבודת הצדיק האמת שהוא איש תבונות שמכניס בלב המתקרבים אליו התבוננות בגדולתו יתברך. וצריך לשמח עצמו מאד בזה שזכה להתקרב להצדיק שמכניס בו השגת אלהות, כמו שמבואר בהתורה "מישראל" (סימן ל' ח"א) שעיקר השגת אלהות הוא על ידי שמתקרב לרבי אמיתי שהוא צדיק גדול במעלה מופלגת מאד וכו' עיין שם, ועל ידי זה נעשה שיר כפול וכו"ל. ואחר כך צריך להוסיף לשמח את עצמו גם במה שמוצא בעצמו נקודות טובות עדיין, כי איך אפשר שלא עשה איזה טוב מימיו וכו' כמו שמבואר בהתורה "אזמרה הנ"ל.

וזה בחינת שיר משולש ששמחתו בשלשה בחינות, מה שלא עשני גוי, ומה שהבדילנו מן התועים החולקים המרחקים מהצדיק האמת, ומה שזכינו בעצמנו כל אחד לאיזה נקודות טובות. וזה בחינת שיר משולש. וזה בחינת מה שאיתא (במדרש חזית שיר השירים) על פסוק "שחורה אני" וכו', 'שחורה אני במעשי ונאווה אני במעשה אבותי' וכו'. זה בחינת מה שמחזקים ומשמחים את עצמם במה שלא עשני גוי רק זכיתי להיות מזרע אבותינו אברהם יצחק ויעקב שהורישו לנו ירושתנו הטובה להאמין בה' יתברך, כמו שאנו מתפארין בזה בכל יום שאומרים 'אשרנו מה טוב חלקנו וכו' ומה יפה ירושתנו וכו'. וזה בחינת שיר פשוט כנ"ל. עוד איתא שם במדרש הנ"ל, 'שחורה אני במעשי ונאווה אני במעשה הצדיקים'. זה בחינת השמחה מה שאין אנו חולקים ומתנגדים על הצדיקים שזהו בחינת שיר כפול כנ"ל. ועוד איתא שם, 'שחורה אני במעשה העגל ונאווה אני במעשה המשכן', היינו שגם במעשי נמצאים כמה נקודות טובות, וכמובא בפירושי רש"י על פסוק זה עיין שם. זה בחינת שיר משלש כנ"ל.

ועל ידי כל זה שמשמח ומחזק עצמו על ידי כל הנ"ל, על ידי זה הוא מתגבר לחטוף גם עתה איזה טוב, תורה ותפילה וצדקה ומעשים טובים, שזהו בחינת קבלת עול מלכותו יתברך, ועל ידי זה נעשה שיר מרבע שהוא שלמות השם יי-הו-ה, שהוא על ידי שמשמח עצמו בשלש בחינות הנ"ל עד שמחזק עצמו גם עתה על ידי לסור מרע ולעשות טוב לקבל עול מלכותו יתברך שזהו עיקר שלמות השם, כי על ידי כל מה שעובדין אותו יתברך כביכול נשלם שמו יתברך כידוע. וזה בחינת שיר מרובע. ונשלם השמחה שהוא בחינת עשרה מיני נגינה וכו'. אשרי שיאחז בזה עד שיזכה לכל הנ"ל:

8 >>> המשך הסיפורים מעמוד 8

כשיצאו מפתח הבנין הלמה בהם ההכרה כי לא יכולו עוד להותיר את ביקורם טודי כפי שרצו, הם נבהלו לגלות את מאות הדיירים שעמדו בפתחי הבנינים הסמוכים והביטו בהם בהשתוממות, האשה יצאה אחרונה מפתח הבנין, מפיה פרצה צווחת חרדה, היא לא תיארה לעצמה שעזיבתה את הבית תעשה באורח המוני כל כך ונחרדה למחשבה על אחד השכנים שעלול להלשין בכל רגע למשטרה על האשה העוזבת את ביתה בלוויית אנשים בלתי מוכרים.

הליכתה, שגם כך היתה רועדת ובלתי יציבה, נעשתה קשה עוד יותר, היא החוירה ככל שהתקרבו לעבר המונית שחנתה במרחק כמה בנינים. כמה מטרים לפני המקום שבו עמדה המונית שמטה לפתע מידיה את המזוודות ופתחה במנוסה לעבר אחת הכניסות הסמוכות, באותו רגע כבר הגיע הרב למונית, הוא פתח את תא המטען שלה והתחיל להכניס לתוכו את החפצים, השנים מיהרו בעקבותיו, "האשה ברחה" סיפרו. עננה כבדה כיסתה את פניו, הוא נעמד כחוכך בדעתו, לבסוף הפטיר: "חבל. כנראה שעדיין לא הגיע הזמן, עוד אשוב לכאן". הם הניחו את שאר החפצים בפגש המונית ושלחו את נהגה להוריד אותם בפתח הבנין בו התגוררה הישישה, מפיו של הרב פרצה אנחה "אחרי שסיפרה לי לראשונה שהיא משתוקקת לעלות ארצה סידרתי עבורה את כל המסמכים הדרושים", סיפר. "דאגתי גם למקום מגורים חלופי בקיבוץ בקרבת בית הכנסת בו תוכל לשהות עד אשר נשוב ארצה, חשבתי שנוכל להבריח אותה כבר בנסיעתנו הנוכחית, נראה שהמועד עוד לא הגיע". השנים הנהנו בהזדהות, השיחות הבודדות שניהלו עם היהודים בבית הכנסת הספיקו להם כדי להבין עד כמה משתוקקים הללו לפרוץ את חומות הברזל האופפת אותם וכל שכן לעלות ארצה, כעת הביטו בו בשקיקה. הנסיעה שנכשלה גולה מהם זמן יקר, למלון הגיעו בשער אחר צהריים מאוחרת, האחים שפירא קידמו את פניהם בסקרנות "היכן הייתם?" בקשו לדעת, השנים החליפו מבטים, לשניהם לא היה הסבר ברור מה גרם להם להתעכב זמן רב כל כך.

היכל משה ואהל שרה

הגליון מוקדש לע"ג הרה"ח ר' משה בן ר' שמעון דוב זצ"ל וזאתו החשובה מרת חיה שרה בת ר' אריה ע"ה תנצב"ה.

פרשת פנחס ~ כ' תמוז תשפ"ד ~ גליון תע"א - שנה י'

שפ"י"ד {פרש"י} אמר נהמני

(מ"מרא דרב"א במסכת נדרים דף נ"ד ע"ב)

שאלות ותשובות בפירוש רש"י על פרשת השבוע לקוחים מהספר "משה ספיר קאמרת"

ועשרים אלף נפלו משבטו של שמעון, (שהרי במנין זה נמנו שבט שמעון כ"ב אלף ומאתים, ובמנין הראשון (במדבר א' כ"ג) היו תשעה וחמישים אלף ושלוש מאות, הרי שחסרו שלשים ושבעה אלף ומאה ומזה נראה שכל הכ"ד אלף נפלו משבטו של שמעון).

לז. "לאזני משפחת האזוני", מה כותב רש"י על זה?

אומר אני שזו משפחת "אצבן" (עי' שי למורא בשם לבוש האורה שאזני הוא מבניו של אצבן ומפני שיצאה מאזני משפחה רבה לכך נמנה למשפחה בפני עצמה, ושאר כל בני אצבן נקראו על שם אצבן, ותולדות כל אותם הבנים בטלו כשרדפו אחריהם בני לוי והרגו שבע משפחות כמו שפירש"י למעלה ומשפחת אזני בנו של אצבן נשארה), ואיני יודע למה לא נקראת משפחתו על שמו (כיון שתולדות שאר בני אצבן בטלו היה לו לקרות כאן משפחת אזני על שם אצבן שהיה ראש המשפחה מירודי מצרים - עפ"י לבוש האורה).

לח. "לישוב משפחת הישבי", מי הוא ישוב?

הוא "יוב" האמור בירודי מצרים (בפרשת ויגש), (עי' שי למורא למה שינה כאן מיוב לישוב).

למ. מה ההכרח לזה?

כי כל המשפחות נקראו על שם יורדי מצרים והנולדים משם והלאה לא נקראו המשפחות על שמם חוץ ממשפחת אפרים ומנשה שנולדו כולם במצרים, וכן ארד ונעמן בני בלע בן בנימין.

מ. למה ארד ונעמן נקראו המשפחות על שמם?

ומצאתי מיסודו של רבי משה הדרשן שירדה אמן למצרים כשהיתה מעוברת מהם (לכן הם כנולדים בארץ כנען ונחשבו כיורדי מצרים - עפ"י ר"א מזרחי), לכך נחלקו למשפחות כחצרון וחמול שהיו בני בנים ליהודה, וחבר ומלכיאל שהיו בני בנים של אשר.

מא. מה כותב רש"י על זה?

ואם אגדה היא הרי טוב, ואם לאו אומר אני שהיו לבלע בני בנים הרבה, ומשנים הללו ארד ונעמן יצאה מכל אחד משפחה רבה, ונקראו תולדות שאר הבנים על שם "בלע" ותולדות השנים הללו נקראו על שמם.

מי שמעוניין בשאלות מתחילת הפרשה אפשר לקבל בישיבת ברסלב עיר העתיקה וכן אצל הרב אהרן שושן הי"ו בחצר ביהמ"ד ברחוב עירו הנביא

לא. "לזרח משפחת הזרחי", לא מצינו בירודי מצרים (בחומש בראשית שנמנו שם המשפחות שירדו למצרים [בראשית מ"ו י']) משפחה בשם "זרח"?

לזרח - הוא 'צחר', לשון 'צהר' (שמשמעותה הארה וזריחה).

לב. למה לא נזכר כאן משפחת "אהר" (שנמנה בחומש בראשית)?

אבל משפחת 'אהר' בטלה, וכן חמש משבט בנימין, שהרי בעשרה ירד למצרים וכאן לא מנה אלא חמשה (פסוקים ל"ח-ל"ט), וכן אבצן לגד, הרי שבע משפחות.

לג. למה הם בטלו?

ומצאתי בגמרא ירושלמית (סוטה פ"א ה"י) שכשמת אהרן נסתלקו ענני כבוד ובאו הכנענים להלחם בישראל ונתנו לב לחזור למצרים וחזרו לאחוריהם שמונה מסעות מהר ההר למוסרה שנאמר (דברים י' ו') "ובני ישראל נסעו מבארות בני יעקן מוסרה שם מת אהרן", והלא בהר ההר מת וממוסרה עד הר ההר שמונה מסעות יש למפרע, אלא שחזרו לאחוריהם ורדפו בני לוי אחריהם להחזירם והרגו מהם שבע משפחות, ומבני לוי נפלו ארבע משפחות.

לד. איזה משפחות חסרו מבני לוי?

משפחת 'שִׁמְעִי וּעִזְאֵלִי' (המוזכרים במנין שהיה מיד לאחר הקמת המשכן [לעיל ג' כ"א-כ"ז] וכאן לא נזכרו), ומבני יצהר לא נמנו כאן אלא משפחת הקרחי (פסוק מ"ח) (הנחשבת משפחה בפני עצמה), ושאר משפחות היצהרי בטלה.

לה. מה מביא רש"י בשם רבי תנחומא?

ורבי תנחומא (מדרש רבי תנחומא אות ה' - ויחי אות י') דרש שמתו במגפה בדבר בלעם.

לו. מה כותב רש"י על זה?

אבל לפי החסרון שחסר משבט שמעון במנין זה ממנין הראשון שבמדבר סיני, נראה שכל ארבעה

מב. היכן מצינו עוד דוגמא לזה?

וכן אני אומר ב"בני מכיר" שנחלקו לשתי משפחות (שכתוב להלן פסוק כ"ט "בני מנשה למכיר משפחת המכירי ומכיר הוליד את גלעד, לגלעד משפחת הגלעדי"), אחת נקראת על שמו ואחת נקראת על שם גלעד בנו.

נג. היכן מרומז בתורה על חסרון החמש משפחות מבנימין?

חמש משפחות חסרו מבניו של בנימין. כאן נתקיימה מקצת נבואת אמו שקראתו "בן אוני" (בראשית ל"ה י"ח) - בן אנינותי, ובפילגש בגבעה נתקיימה כולה (שנהרג כל שבט בנימין ולא נשארו מהם רק ארבע מאות - באר מים חיים), זו מצאתי מיסודו של ר' משה הדרשן.

מד. "ואלה בני שותלח לערן משפחת הערני", הפסוק מזכיר רק משפחת הערני? (ולמה נאמר בני שותלח לשון רבים - שי למורא בשם הרב חד"ש).

שאר בני שותלח נקראו על שם שותלח, ומערן יצאה משפחה רבה ונקראת על שמו ונחשבו בני שותלח לשתי משפחות.

מה. מה מרומז במנין המשפחות של עם ישראל?

צא וחשוב ותמצא בפרשה זו חמישים ושבע משפחות ומבני לוי שמונה הרי ששים וחמש, וזה שנאמר (דברים ז' ז') "כי אתם המעט וגו' - ה"א מעט, חמשה אתם חסרים ממשפחות כל העמים שהן שבעים, אף זה הבנתי מיסודו של רבי משה הדרשן אך הוצרכתי לפחות ולהוסיף בדבריו.

מו. "לאחירם", מי הוא 'אחירם'?

הוא "אחי" שירד למצרים, ולפי שנקרא על שם יוסף שהיה אחיו ורם ממנו, נקרא 'אחירם'.

מז. "לשופם", מי הוא?

הוא 'מפים', על שם יוסף שהיה שפוף בין האומות.

מח. "לשוחם", מי הוא?

הוא "חושם".

מט. "ושם בת אשר שרח", למה מנאה הכתוב?

לפי שהיתה קיימת בחיים מנאה כאן, (ועיין שי למורא בשם הרמב"ן).

נ. "לאלה תחלק הארץ", למה כתוב 'לאלה'?

"לאלה" - ולא לפחותים מבן עשרים - אע"פ שבאו לכלל עשרים בטרם חילוק הארץ שהרי שבע שנים כבשו ושבע חילקו לא נטלו חלק בארץ אלא אלו שש מאות אלף ואלף - ואם היו לאחד מהם ששה בנים לא נטלו אלא חלק אביהם לבדו.

נא. "לרב תרבה נחלתו", מה הבוונה?

לשבט שהיה מרובה באוכלוסין נתנו חלק רב - ואף על פי שלא היו החלקים שוים שהרי הכלל לפי ריבוי השבט חלקו החלקים, לא עשו אלא ע"י גורל.

נב. כיון שאמרנו שצריך לתת לשבט מרובה חלק רב, שמא לא יבוא לו אותו החלק ע"י גורל? (עפ"י גור אריה). והגורל היה על פי רוח הקודש כמו שמפורש בבבא בתרא (ורוח הקודש נתן כפי אשר ראוי - עפ"י גור אריה).

נג. איך היה החלוקה?

אלעזר הכהן היה מלוכש באורים ותומים ואומר ברוח הקודש "אם שבט פלוני עולה - תחום פלוני עולה עמו", והשבטים היו כתובים בשנים עשר פתקין ושנים עשר גבולים בשנים עשר פתקין ובללום בקלפי והנשיא מכניס ידו לתוכה ונוטל שני פתקין עולה בידו פתק של שם שבטו ופתק של גבול המפורש לו - והגורל עצמו היה צווח ואמר "אני הגורל עליתי לגבול פלוני לשבט פלוני" שנאמר - "על פי הגורל".

נד. איך נתחלקה הארץ?

ולא נתחלקה הארץ "במדה" לפי שיש גבול משוכח מחבירו, אלא "בשומא" בית כור רע כנגד בית כור טוב הכל לפי הדמים.

נה. "אך בגורל יחלק הארץ לשמות ממות אבותם ינחלו", מה הבוונה? אלו יוצאי מצרים.

נו. למעלה כתוב "לאלה תחלק הארץ" שמשמע שלפי באי הארץ נתחלקה, וכאן כתוב "לשמות ממות אבותם" שנתחלקה לפי יוצאי מצרים?

שינה הכתוב נחלה זו מכל הנחלות שבתורה, שכל הנחלות - החיים יורשים את המתים, וכאן - מתים יורשים את החיים (פירוש כעין ירושה - עפ"י ר"א מזורחי). כיצד, שני אחים מיוצאי מצרים שהיו להם בנים מבאי הארץ, לזה אחד ולזה שלשה, האחד נטל חלק אחד והשלשה נטלו שלשה שנאמר "לאלה תחלק הארץ" - חזרה נחלתן אצל אבי אביהם וחלקו הכל בשווה וזהו שנאמר "לשמות ממות אבותם ינחלו" שאחר שנטלו הבנים חלקוה לפי האבות שיצאו ממצרים, ואילו מתחילה חלקוה למנין יוצאי מצרים לא היו נוטלין אלו הארבעה אלא שני חלקים, - עכשיו נטלו ארבעה חלקים (ועי' שי למורא שמבאר באריכות עוד ומיישב כמה תמיהות שיש כאן).

נז. "אך בגורל", מה בא למעט?

יצאו יהושע וכלב, (שהם לא חלקו בגורל רק על פי ה' בלא גורל).

נח. היכן זה מפורש בתנ"ך?

וכן הוא אומר (שופטים א' כ') "ויתנו לכלב את חברון כאשר דבר משה", ואומר (יהושע י"ט ג') "על פי ה' נתנו לו את העיר אשר שאל".

נט. "לשמות ממות אבותם", מה משמיענו בזה?

יצאו גרים ועבדים, (שאינן להם ממות אבותם היוצאים ממצרים שלא נטלו חלק בארץ (עפ"י באר מים חיים)).

תפילות ממורינו הרב שליט"א
(מתוך רבבות התפילות)

תחל שנת סבא דסבין הצדיק הפולל כל הצדיקים השכל הפולל כל השכלים הנצח הפולל כל הנצחים החכמה הפוללת את כל החכמות האש הפוללת את כל האשיות דקדושה בבחינת אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה האש החופפת כל מאורי אש למאורי אור אל הצדיק האמת שהוא בחינת הפערנער המוריד עצמו מגבהי מרומים מעתיקא קדישא אל המקום הנמוך ביותר אל הנפשות הנמצאות בעשרה פתרון דמסאבותא השבויות בידי היעדעניראל האכזר השוכח את כל הנפשות, הרופא את הנשמה שהיא בחינת הפת מלך הבורחת אל המבצר של מים הרי הוא הציון הקדוש והנורא אשר שם המפלט לכל הנפשות רוחות ונשמות הזועקות באמת לאמתה להצילן מיד היעדעניראל והמלך האכזר היורה אין סוף הצים ודוקא אל אלו הנפשות רוחות ונשמות הנמלטות אל המבצר של מים = צ' סוד צדיק ורצים על המים על קרקע של מים בין חומות המים אשר שום מדיצה לא יכולה לעמוד ולהצוין מול הנפשות רוחות ונשמות הרוצות להנצל בתוך המבצר של מים אבל אף על פי שהפערנער ירד מגבהי מרומים מעתיקא מאריה אל מקום הקלפות ועשה מעשה שגועין ממש להציל באלו נשמות נמוכות ואף על פי שהצדיק האמת ממש מוסר את נפשו רוחו נשמתו חיתו ויחידתו עבורנו ומפקיר הכל למען הצלת נפשותנו רוחות ונשמותינו והנשמה שהיא בחינת הפת מלך עוברת אוקינוסים וימים שהם כל חומות המים כדי להגיע לנקודה הפנימית שהיא המבצר של מים אף על פי כן עדיין חילותיו של היעדעניראל רודפים אחריה וחצי המלך האכזר מפלחים את נפשה רוחה ונשמתה הטהורה של בת המלך הרוצה להנצל וגם בתוך הציון הקדוש והנורא ובפרט אחר כך בשחוזרים מהציון הקדוש והנורא עדין ממשיך המלך האכזר לירות את אין סוף הציו המשוהים באין סוף מיני רעל ארסיים ואכזריים המחלחלים ומפעפעים בתוך הנפשות הרוחות והנשמות הזבות. ולכן בעת פרגע זה בנסעינו לציון הקדוש והנורא עם מחשבות קדושות וטהורות באמת הבה נקבל על עצמנו קבלות חדשות חזקות ונאמנות של למוד תורה יומם ולילה ללא הרף כמו שפתיב והגית בו יומם ולילה כי רק אם ממלאים את שלשת חללי הגלגלתא באין סוף דברי תורה ומחשבות קדושות רק הם יכולים להיות המחיצות והמגנים בנגד אין סוף החצים של הסטרא אחרא ושל המלך האכזר המפלחים את גופותנו ונפשותנו מידי רגע פרגע ומדי שניה ושניה ולא יתנונו השב את רוחותינו לפיכה בנסיעה זו תחל באמת שנת סבא דסבין והסבא דסבין באמת יסבד ויחפוף עלינו ויפרוש עלינו סבת שלום אמתית לכל השנה שתגן בעדנו מפל החצים הנוראים שהם המחשבות הארסיות והנוראות המבלות כל נפש רוח ונשמה שרק עם למוד תורה באמת לשמה נוכל להדפם ולהרחיקם מעלינו עד שנעקדם לגמרי כמו שפתיב והזדים מהרה תעקר ותשבר ותמוגר ותכלם ועל ידי זה תתפטל הסטרא אחרא לגמרי מן העולם וכל הרשעה פלה בעשן תכלה פי תעביר ממשלת זדון מן הארץ.

(מתוך תפילה לעני לציון רביח"ק זי"ע)

צדיק מושל יראת אלקים

כי הנה הכלל כי הממשלה ביד הצדיק לפעול פעולות כרצונו כמו שדרשו חז"ל "צדיק מושל וכו'
מי מושל בי - צדיק. וזהו בחינת "יוסף הוא שליט" (ליקוטי מוהר"ן ל"ד ח"א).

לקראת הנסיעה הקדושה לקיבוץ הקדוש באומן בראש השנה הבעל"ט

רחמנות של הצדיק האמת על כל נפש מישראל

רבינו הקדוש זי"ע ועכי"א אומר (בתורה ז' ח"ב) כי מרחמם ינהגם "מי שהוא רחמן יכול להיות מנהיג",
כבר סופר המון סיפורים על הנסיעות הקדושות במסי"נ עילאית והכל בתמימות ופשיטות כדי לקיים
ציווי רביה"ק זי"ע ועכי"א להגיע אליו, ובפרט על ראש השנה - אבל הסיפור דלהלן הוא מראה באופן
עצום על רחמנותו העצומה של הצדיק שעם כל הקושי והפחד העצום שהיה באותם נסיעות בשנים
הקשות היה דעתו הרחבה של הרב שליט"א לרחם על איזה נשמה יהודית ברוסיה הקומניסטית.

העתק מהספר "געגועים שהפילו חומות"

(סיפורים נפלאים מהנסיעות בימים ההם, שהו"ל ע"י הרה"ח ר' א. קליגר הי"ו)

הרב שליט"א נוסע עם הקבוצה לאיזה בית בקיבוץ

ב' אלפים-עת"ר) זה חלק מסיפור ארוך שהרב שליט"א נסע עם ר' שמעון ור' נחום דוב ור' אהרן שפירא שליט"א
וכן עם רי"ד רובינשטיין שליט"א ויבל"ח ר"א עקשטיין וצ"ל אפשר לראות כל הסיפור בספר הנ"ל. א) ... בחצות
היום חזרו שלושת האחים שפירא למלון, בעוד השנים האחרים מתלויים אל הרב, הם פסעו בצוותא כמה דקות,
לפתע הרים הרב את ידו מונית חלפה ברחוב והוא נופף לה לעצירה, נהגה הפסיק את הנסיעה ונעצר ליד הרב הוא
פתח את החלון הרב התחיל לשוחח אתו ברוסית דלה, מתנועות ידיו הבינו השנים כי הוא מתמקח עם הנהג, לאחר
מכן ניסה הרב להסביר לו לאן ברצונם לנסוע, הנהג העווה בפניו כאינו מבין, הרב סימן לו בידיו כי ידריך אותו
במשך הנסיעה. הם עלו למונית, הרב הצטנף בפניו הרכב כשהוא עטור בטלית ותפילין ושקוע בלימוד, מדי כחצי
שעה הרים את עיניו מהספר והדריך את הנהג כיצד להמשיך, הנסיעה הלכה והתארכה כאשר משך כל הזמן הזה
לא חדלו השנים שהתלוו אל הרב לתהות מהו יעד נסיעתם. גם כשהגיעו לבסוף אחרי נסיעה מתישה לא נפתרה
התעלומה, המונית עצרה במרכז של שכונת מגורים ענקית מאוכלסת בצפיפות, בניני ענק אפורים בנויים בסגנון
רוסי פשוט נראו מכל עבר, מחלונות הבתים הביטו בהם מאות תושבים שעיניהם הסגירו את התמיהה שאחזה בהם
למראה האורחים המוזרים שפקדו את שכונתם. בינתיים סימן הרב לנהג בידו לעצור במרחק מה מאחד מהבנינים
בכדי שלא למשוך תשומת לב בלתי רצויה, הם ירדו מהרכב התחילו לפסוע במהירות לעבר אחד הבנינים שהקיפו
אותם, ארשת של השנים העידה בהם כי אף הם כמו כל אחד ממאות הדיירים שהחלו לצאת מבתיהם ולהקיף
אותם בסקרנות מהולה בעוינות קלה, נעדרים כל ידיעה לגבי מהות המקום אליו הגיעו או לגבי מטרת בואם הנה,
הם תלו ברב מבטים שואלים מצפים להסבר שיבהיר הכל, הרב פסע במהירות לא היה פנאי להסברים, הם צעדו
אחריו בשתיקה.

סיפורה של אשה בודדה

ב) בביתה שבפרפר של קייב יושבה הישישה ושקעה בהרהורים, בזכרונה עלתה אותה פגישה מדהימה בשדה התעופה
של קייב לפני זמן ארוך. הוא נאנחה כשנוכרה בפגישה ההיא, אותו ים היה יום רגיל היא נקלעה לאזור שדה התעופה
והחליטה להכנס אליו, אולי כדי לשאוף לקרבה את ניחוח החופש, ריח העולם הגדול שליוה את המטוסים הממריאים
בזה אחר זה. בכניסה לשדה ראתה משהו שגרם לה להיעצר במקומה בתדהמה, האנשים שעמדו ליד שער היציאה
העלו בה זכרונות מימים שחשבה שכבר לא ישובו לעולם, היא לא האמינה שקיימים עוד אנשים הנראים כמותם, הם
הקיפו אדם בעל עינים בורקות והקשיבו לדבריו, היא הביטה בהם בסקרנות, בולעת בעיניה את המראה הבלתי רגיל
שלהם שבלט על רקע אלפי האנשים הלבושים האזרחית שהתרוצצו בשטח שדה התעופה.

היא אורה אומץ והתקרבה אליהם עוד קצת הם היו כמה חסידים, כמותם ראתה רק שנים ארוכות קודם לכן כאשר
היתה צעירה, היו להם פאות וקן, והיא הכירה בהם מיד כיהודים חרדים, היא הביטה לצדדים, איש לא הסתכל
לעברה, היא התנשמה בחשש והתקרבה לקבוצת החסידים, אלה לא הפנו אליה את מבטם עד שהתקרבה אליהם
כדי מרחק פסיעות אחדות. היא פנתה אליהם במבוכה: "מהיכן אתם?" שאלה, "אני יהודייה", מיהרה להוסיף,
כאשר הבינה שהאנשים יחששו לפתוח אתה בשיחה אם יחשדו בה שהיא סוכנת של המשטרה החשאית, אחרי כמה
רגעים נשבר הקרח, האנשים התרשמו כי כוונותיה טובות, הם התלבטו קצרות ולאחר שהשתכנעו בכנות דבריה
סיפרו לה כי הם מגיעים עתה מארץ הקודש שמטרת נסיעתם היא אומן. האשה לא ידעה את נפשה, משך עשרות
שנים לא שמעה מילה אחת אודות ארץ ישראל, הארץ הנכספת, וכעת היא עומדת לפני קבוצה המונה כמה אנשים
שכולם מגיעים מארץ הקודש, היא דמעה בהתרגשות. "איבדתי כאן את כל משפחתי" סיפרה לאנשים, "ואילו בעלי

נהרג על ידי השלטונות לאחר שנחשד בהשתייכות לארגון מחתרתי, בעוד שלמעשה לא עסק אלא בהפצת תורה בתמימות ומבלי כל כוונת זדון, האנשים הביטו בה נרגשים והנהנו בראשם בהשתתפות.

קחו אותי לארץ ישראל

ג) היא פרצה בבכי "קחו אותי אתכם לארץ ישראל", התחננה. האנשים הביטו בה במבוכה, הבקשה ככל שנאמרה בתחינה אמיתית היתה מנותקת לגמרי מהמציאות, הם הניעו את ראשם בצער, האשה פרכה ידים. "אל תדאגי", אמר פתאום החסיד שעמד במרכזה של הקבוצה והאזין עד כה בשתיקה לחילופי הדברים, "אנו נדאג לך, תגיעי בעזרת השם לארץ ישראל, הוא אמר לה את שמו. האשה נשאה אליו עינים דומעות, היא הביטה בו בהכרת תודה עמוקה, דבריו נטעו בה שלווה וביטחון, היא חרתה במוחה את דמותו של האיש בעל המבט היוקד ונפרדה מהם לשלום, לא לפני שהשאירה בידיהם את כתובתה בקיבו. כעת הציף אותה זכרון ברור מאותה פגישה והיא תהתה האם אכן תזכה לפגוש את האיש בעל המבט העמוק, היא קיוותה שהזמן הרב שחלף לא השכיח ממנו את הבטחתו, בחודשים שחלפו מאז אותה פגישה עלו בה לא פעם הרהורים שגרמו לה להסתפק האם אכן פגשה באותה חבורה מופלאה של חסידים או שמא היה זה דמיונה שתעתע בה.

הרב שליט"א מגיע לקחת אותה לארה"ק

ד) מלמטה שמעה לפתע המולה קלה, היא פתחה את החלון, מונית עצרה ליד פתח הבנין, משהו בלב לחש לה שהיא קשורה איכשהו לאנשים הנמצאים במונית, היא סגרה את החלון, חצי דקה עברה ואז דפק מישהו בדלת "מי זה?" שאלה בחשש, פתאום שמה לב שהשאלה יצאה מפיה באידיש, כאילו ידעה את זהותו של המקיש בדלת עוד בטרם פתחה אותה. האיש ענה בקול: "פתחי לי בבקשה, זה אני", האשה האזינה בדריכות וזכרון חד הציף אותה,

מעבר לדלת שמעה את קולו של האיש אותו פגשה בשדה התעופה, היא זכרה את הקול הזה בבהירות רבה, חודשים ארוכים נצרה אותו במוחה. הוא קיים את הבטחתו! חשבה, הוא שב לכאן! השעה הגיעה! היא פתחה את הדלת, צעקה התמלטה מפיח "ר' ליזער!", קראה נרגשות, היא הביטה בו מסרבת להאמין. הרב עמד שם כאילו הודיע מראש על בואו, לידו עמדו שני מלווים שאת פניהם לא הכירה, הוא קרא אליה "גרייט זאך אהן, רעבעצן, מיר זענען שוין פערטיג צו פאהרן" ("התכונני, רבנית, אנו כבר מוכנים לנסיעה"), היא נענתה בהתרגשות רבה, הרב ושני מלוויו פנו בינתיים לאחד החדרים הסמוכים, האשה החוותה בידה על ספה בלוייה שעמדה לאורך הקיר הפנימי שלו, "שבו" הורתה להם בקול נרגש.

עוד לא הגיע המועד - עוד אשוב לכאן בעזהי"ת

ה) בחדר הסמוך ישבו השלשה והמתינו בקוצר רוח, הם האזינו בפליאה לקולות שבקעו מן החדרים שלידם, הרעשים נשמעו היטב, אלו היו קולות של תנועה וגרירת חפצים, שעה ארוכה נמשכו כך הקולות ובסיומה נכנסה האשה לחדר והודיעה כי היא מוכנה, הם הביטו במוזרות שהחזיקה בידה, היא ארזה רק את מה שהיה נחוץ לה מאוד, אך גם כך היו אלה חפצים רבים מכדי שתוכל לשאתם לבדה, הם נטלו אפוא מידה חלק מה והחלו לרדת במדרגות, האשה פסעה אחריהם באיטיות, רגליה רעדו והפחד ניכר היטב בפניה. הרב צעד ראשון, הוא פסע במהירות רבה ולא הביט כלל לאחור, מאחוריו צעדו ר"א עקשטיין ורי"ד רובינשטיין, מדי כמה רגעים סובבו את ראשם לאחור כדי להיווכח שהאשה המפוחדת עדיין צועדת בעקבותיהם.

2 > המשך הסיפורים לעיל בעמוד 2

דיבורים קדושים בוערים כלפידים ועובדות וסיפורים מצדיקי הדורות ומרבינו הקדוש והנורא הנחל נובע מקור חכמה זי"ע ועכ"א ותלמידיו הקדושים ובפרט מצדיק דורינו מורינו הרב שליט"א

בענין שמירת גהלת החינוך הטהור בלי שום תערובות זרים ה"ו

הרה"צ ר' שמעון דוב קרישבסקי זצ"ל

(ליום היארצייט י"ז בתמוז - יום פטירת אביו הרה"צ ר' יוסף קדיש קרישבסקי זצ"ל)

החינוך הטהור מסי"נ על שמירת עינים וקדושה

הצדיק הזה היה עובד בבי"ח שערי צדק והיה מתפרנס מגיע כפיו אע"פ שהיה ת"ח עצום דבוק בתורה"ק ויראת שמים, אבל בהמשך הזמן נודמן לו נסיון של שמירת עינים והבין שכדי שיוכל להשאר בקדושה או אינו יכול להמשיך להיות שם, וזה היה נסיון עצום כי בימים ההם להשאר בלי מעמד פרנסה זה היה מצב ממש לרעוב על פת לחם ר"ל - אבל מכיון שראה שזה רצון השי"ת עזב את העבודה בבי"ח - ואין ספק שהשי"ת בזכות העמידה בנסיון הזה זיכה אותו להעמיד דורות ישרים מבורכים ההולכים בדרך התורה והיראה.

ר' שמעון דוב

בריקודי קודש בשמחת התן וכלה